

„Ja pa!”

„Is mevrouw Reeze er al?”

„Nee pa!”

„Waar was je aan bezig?”

„Nergens aan — 'k zat zoo maar.”

„Ru!”

„Ja pa!”

„Je begrijpt zeker wel, dat ik heél hard ziek ben?”

Geen antwoord. Rudolf zit met den rug naar zijn vader op den kant van 't ledikant.

„Zeg eens jongen — toe, keer je om — zoo, ja — zeg eens vent, 't zou wel eens kunnen gebeuren, dat ik niet beter werd!” —

Even rust hij, 't spreken begint zwaar te vallen, maar toch...

„Zie je, Ru, als 't gebeurde, dat jelui met mama alleen moest blijven, dan zou ik je willen vragen: wees toch gehoorzaam en denk er aan, dat ze zwak en zenuwachtig is. — — Wil je?”

't Kind blijft stil, zonder één antwoord of een enk'len blik naar zijn vader; geen teeken van leven dan 't bewegen van zijn voet tegen 't bed in nare, gelijke tempo's.

„Wil je, Ru?”

Nu vat hij de flinke jongenshand.

„Kom, geef antwoord. — Je bent zoo'n ferme jongen. — Zie je, wie weet word ik beter, maar 't kan toch nooit kwaad, als we eens praten.”

„Nee pa!”

't Ventje zijn hoofd is voorover gezakt en ja, hij ziet ze wèl, de arme vader, daar vallen ze, de tranen!”

„Arme jongen!” — denkt hij.

Maar de verzoeking om hem een woord mee te geven op den levensweg doet de smart vergeten. Hij weet te goed, dat hij ze bewaren zal, en 't enkel zaadje, nu gestrooid, onder bidden en tranen, zal voor 't kind toch eenmaal een vrucht zijn, die nooit vergaat.

Zoo krachtig mogelijk houdt hij den jongen vast.

„Kijk eens, Ru, je hebt een heel leven voor je. Doe je best en ook, zorg toch voor mama. Over enk'le jaren ben je volwassen — beloof me, dat je doen zult, wat ik je vraag!”

„Ja pa!” —

Hij staat op, want zijn vader heeft hem losgelaten. Even ziet hij om naar 't uitgeteerde lichaam. Dan aarzelt hij, onbeholpen — hij zou willen, één oogeblik maar, z'n vaders hand...

„Je moet heengaan, m'n jongen — toe, ga dan, — tot morgen!”

'n Groet met de teng're vingers en dan een pijnlijken glimlach, zóó ziet de heer Van Voorst zijn eenigen zoon na.

Met groote sprongen is Rudolf de trappen op, rukt de deur van zijn vertrekje open, met een harden slag gaat deze in 't slot en dan valt hij op